

Till minnet av Carl H. Lindroth

Carl H. Lindroth avled den 23 februari i år 73 år gammal. Han föddes i Lund den 8 september 1905 och flyttade under skolåren till Göteborg, där fadern, Hjalmar, blev professor i nordiska språk. Efter studentexamen 1923 vidtog studier vid Stockholms högskola, där Carl blev fil. mag. 1926 (zoologi, botanik och geografi). Studierna fortsatte vid universitetet i Uppsala med en fil. lic.-examen 1929 och fil. dr. 1932 på en avhandling om den isländska insektfaunan, ett betydande arbetet, som bygger på två somrars fältarbete på Island. Under studietiden arbetade Carl tidvis som amanuens vid Naturhistoriska museet i Göteborg (1924–1931) och sedan ett år som assistent vid Centralanstalten för försöksväsendet på jordbruksområdet i Stockholm.

Under nästan 18 år var Carl verksam som lärare på olika skolor: Motala (1932–1935), Bromma (1936–1937), Luleå (1937–1940) och Djursholm (1940–1951). Han var en skicklig och omtyckt lärare och om hans intresse för skolan vittnar bl.a. hans ordförandeskap i biologilärarnas förening (1944–1951). Även på annat sätt spred Carl kunskaper om insekterna till en bredare publik, genom populära artiklar och böcker, genom föredrag på olika håll i landet samt genom otaliga radioföredrag och deltagande i olika TV-program. Hans framförande var klart och enkelt och samtidigt medryckande.

Det entomologiska föreningslivet i Sverige har dragit stor nytta av Carls intresse att på alla sätt främja entomologin. Han hade en ledande roll i

THE GROUND-BEETLES

(CARABIDAE, excl. CICINDELINAE)

OF CANADA AND ALASKA

PARTS 1-6

BY

CARL H. LINDROTH

 ENTOMOLOGISKA SÄLLSKAPET
LUND 1961—69

Entomologiska Föreningen i Stockholm, som sekreterare där (1941–1951) och i Entomologiska Sällskapet i Lund, som dess ordförande (1952–1979). Nämnas kan också i detta sammanhang hans insatser som redaktör för *Opuscula Entomologica* (1952–1969) och *Entomologica Scandinavica* (1970–1974).

Bakom dessa rader om Carls verksamhet som entomologisk popularisator och föreningsmänniska döljer sig en oerhörd, närmast ofattbar insats. Man kan lungt påstå att ingen annan här i landet bidragit så mycket till intresset för insekter som Carl.

Trots det som sagts ovan låg Carls stora intresse inom den vetenskapliga entomologin och det var här han kom att ha sina största framgångar, därom vittnar hans kvantitativt och kvalitativt sett väldiga produktion. En stor del av sin forskargärning utförde Carl vid sidan av lärarkäret – på kvällar och nätter. Han blev docent vid Stockholms högskola 1947, men först 1951, när han erhöLL professuren i entomologi i Lund, blev han forskare på heltid. Han arbetade i huvudsak inom två fält: carabid-systematik och ekologisk

biogeografi. Han var den ledande carabidspecialisten inom det nordholarktiska området och hans monumentalverk inom detta fält är "The ground-beetles (Carabidae excl. Cicindelinae) of Canada and Alaska". Carl hade en utpräglad systematisk känsla, vilket parat med hans klara framställningssätt och artistiska förmåga att avbilda sina djur gör att hans systematiska verk har bestående värde.

Carls vetenskapliga förmåga – idériakedom, tankeklarhet, fältvana och flit – kom allra bäst till sin rätt inom hans andra forskningsområde – den ekologiska biogeografien, som inleddes med studierna över landevertibratfaunan på Island. Hans viktigaste arbeten på området är: "Die Fennoskandischen Carabidae 1-3" och "The faunal connections between Europe and North America". Temat för båda dessa verk liksom för Carls forskning inom detta gebiet är organismers utbredning sett i ljuset av vad som hänt under och efter senaste nedisningen. Kännetecknande är det konsekventa arbetssättet och de många originella idéerna. En av de mest betydelsefulla är hur man med hjälp av vingdimorfismen hos jordlöpare kan rekonstruera spridningsförloppet. Dessa studier gav bl.a. det bästa biologiska beviset för istidsövertvintring längs Norges västkust.

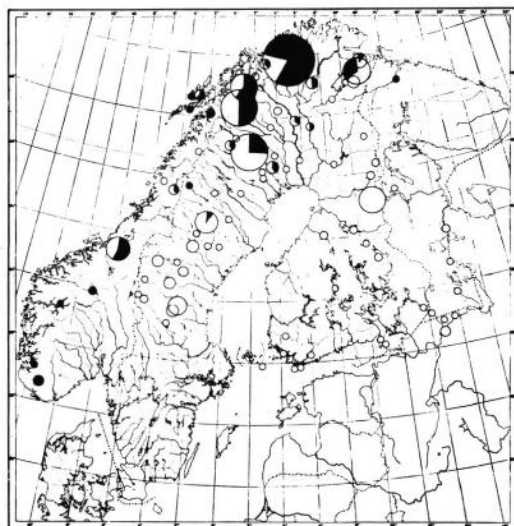

Fig. 3. Fynden av *Bembidion grapei* i Fennoskandien. Svart sektor = andelen exemplar med korta vingar. Vit sektor = andelen exemplar med fullt utbildade, funktionsdugliga vingar. Omritat efter "Die Fennoskandische Carabidae III".

Fig. 4. Ilastning av grus i N. Devon, England för transport till Nordamerika. Illustration ur "The faunal connections between Europe and North America".

Mycket skulle kunna sägas om betydelsen av Carls vetenskapliga gärning och jag hoppas det finns tillfälle att göra det i något senare sammanhang. Något berörs i de efterföljande artiklarna.

En annan sida av Carls vetenskapliga verksamhet är hans kontakter med andra entomologer. Genom sitt öppna och gemytliga sätt och engagemang i olika entomologiska sammanhang – han deltog mycket flitigt i internationella och nordiska kongresser – kom Carl att knyta kontakter med kolleger världen över, kontakter som han var mycket mån om att sköta. Han svarade alltid prompt på brev och var alltid beredd att hjälpa den, som bad om det. Carls personintresse finns dokumenterat i de drygt 80 biografierna han skrivit för olika entomologiska tidskrifter.

Genom sin framgångsrika verksamhet inom

entomologins olika områden kom Carl att bli centralgestalten inom den nordiska entomologin och en i internationella sammanhang högt uppskattad forskare. Därom vittnar de många hedersbetygelser han erhållit från vetenskapliga sammanslutningar världen över.

Det är omöjligt för en enda person att belysa mångfalden i Carls entomologiska verksamhet. Därför har några kolleger och vänner till Carl i de efterföljande artiklarna givit sina omdömen från sina något olika utgångspunkter.

Alla vi som kände Carl och arbetat tillsammans med honom minns honom med tacksamhet. Han har lärt oss mycket.

Per Douwes

Carl H. Lindroth – The Nearctic Experience

Carl Lindroth's interest in the northern reaches of the Nearctic Region developed from a more general interest in the history of the biota of Holarctica during Quaternary and Holocene time. This more general interest was a direct

outgrowth of his earlier studies of the insect fauna of Iceland, and of the Fennoscandian carabid fauna. He set out to investigate the faunal connections between Europe and northeastern North America, believing initially that some rat-

her marked similarities between carabid faunas of the two areas could be explained by early Pleistocene or late Tertiary land connections which had been previously postulated. Newfoundland seemed the place to begin, for it had a moderately diverse fauna, with many western European species.

In 1949, Carl visited Newfoundland in the company of three Finnish entomologists. He returned alone in 1951 to complete his inventory of the carabid fauna of that subarctic island. From this field work and from museum work that he conducted in the United States and Canada, he learned two things: first, that the western European association of insects in Newfoundland had probably been accidentally introduced there in historical times by man; and second, that the North American carabid fauna was very inadequately known. Encouraged by Philip J. Darlington, Jr. (then Curator of Insects, Museum of Comparative Zoology, Harvard University), Carl decided to revise the carabid species of Canada and Alaska.

During the period 1953–1969, he produced a series of concisely and clearly written papers and books, the most important of which were: "The Faunal Connections between Europe and North America" (1957); "The Aleutian Islands as a Route of Dispersal across the North Pacific" (1964); "The Fauna History of Newfoundland" (1963); and "The Ground-Beetles of Canada and Alaska" (1961–1969). "The Faunal Connections" described and explained the mass importation of European, principally geophile, eurytopic insects into the New World by means of commerce generally, and specifically in the ballast of sailing ships. Another major conclusion of the book was that most faunal similarities between Old and New Worlds were more likely to have resulted from natural dispersals by way of Beringia. His study of the carabid fauna of the Aleutian Islands demonstrated that the Archipelago had probably not been an important dispersal route for the Holarctic Carabidae, though its geographical position and flora would tempt one to believe otherwise. Analysis of the Newfoundland fauna presented additional evidence for the existence of a late-glacial refugium on that island, and this was important for understanding the composition of the extant fauna of eastern Canada.

His magnificent treatise, published in five

parts, on the carabid species of the north, brought in essentially one bold stroke, taxonomic order out of chaos, and laid a firm foundation for the work of the present generation of carabid specialists, as well as for those yet to come. This monograph is characterized by superb illustrations, workable keys to genera and species, excellent diagnostic descriptions that give in a minimum of words a clear statement about how to recognize adults of each species, and information about habitat, distribution and way of life of the species.

But this work is more than a handbook for identification. It contains a useful classification of the higher taxa of carabids, and of the more diverse genera. It displays, in fact, Carl's genius as a classifier. Even though formal classification was not one of his major interests, he had a flair for it. He did not care about nomenclature either, but his thoroughness in all things insured that he brought to light and solved correctly many problems that were inherent in use of specific names by previous authors.

Carl's approach to faunistic work was direct and pragmatic. If species were groups of biologically distinctive organisms, then it should be possible to recognize the former in the field. He found this to be so for carabids. His fine eye, aided by hand lenses, and keen memory, enabled him to assign individuals in the field to their correct species. If one can recognize species *in situ*, one can also recognize habitats in which they occur. He did this, as well. This knowledge was the cornerstone on which he erected his concepts, which in turn served as the basis for consideration of the more general problems of the Holarctic biota.

His revision of the North American carabids required extensive field work, and I was fortunate enough to be with him during 1956 and 1958, in western Canada and Alaska. We were together again on Kodiak Island in 1962, as two members of a party of five scientists, investigating a Wisconsinan age nunatak on that island.

In the course of these trips, I came to know him as an intense, observant, and highly efficient collector. I also came to know him as a delightful, urbane person because of his particular manifestation of those traits that govern interrelations between humans (interest in the concerns of others; generosity and cooperativeness; a whimsical, mildly self-deprecating sense of hu-

mor expressed on numerous occasions and appropriately so; a desire to share the delight of new discoveries, to offer sympathy in times of disappointment, to avoid anger; to listen attentively to the views of others). I witnessed and shared his delight in meeting a number of amateur coleopterists in western Canada, and appreciated the respect that he accorded them for the quality and quantity of their knowledge and insights gained under less than ideal circumstances.

Studies in the entomological collections of the North American museums brought him in contact with the professional systematists of this continent, and with many he formed lasting friendships. And, he delighted in meeting students, and in sharing his experiences with them. When he departed from an institution, he left behind well determined collections of Carabidae, and a wealth of good will.

Although he was accorded international re-

cognition for his achievements, Carl remained modest, and retained his interest in gathering fresh data to shed new light on old but unsolved problems.

Carl Lindroth was a superb systematic biologist and as fine a human being as I have had the good fortune to know. For us North Americans, his publications will continue to provide guidance in our systematic work. For me, my memories of him will provide inspiration and pleasure until my own life ends.

We – your friends and colleagues – are grateful, Carl Hildebrand Lindroth, for the privilege we enjoyed in knowing you, and in sharing part of your life. Though we shall miss you, what you have left for us and what we have learned from you make it possible to accept with equanimity your abrupt departure. *Pax tecum.*

George E. Ball

Människan bakom verket

När Carl H. Lindroth 1951 kom till Lund som professor i entomologi, nåddes ett mål som han länge strävat efter. Sedan skolåldern intresserad av insekter inriktade han sig tidigt på en akademisk karriär. Men det stöd han fick av studieårens professorer i zoologi var ringa eller intet. I Stockholm smålog Nils Holmgren överseende åt Carls intressen – ”det är kandidaten som samlar fjärilar, tror jag” – och talade varmt för fiskarnas kranieutveckling, ett fält där professorn bildat skola. Efter ämbetsexamen fortsatte Carl sina studier i Uppsala, där Sven Petrus Ekman var verksam – en flitig och känd faunautforskare och djurgeograf. Fältarbetet för Carls doktorsavhandling om Islands insektsfauna gav ett rikt material, men Ekmans metod kom knappast till användning vare sig vid insamlingen eller analys. När manuskriptet till avhandlingen var klart, överräcktes det förväntansfullt till ämnesrepresentanten. Efter veckor av väntan återfick Carl det. Förutom några formella påpekanden var enda kommentaren en hänvisning till en skrift av Einar Lönnberg (1898), vilken Carl pliktskyldigast införde. Fakultetsopponenten Douglas Melin brukade inte spara på krutet: respondenten fick lida mycket smälek för tillägget.

Avhandlingen gav inte den väntade docenturen. Möjligheterna att efter förvärvat doktorsgrad försörja sig vid universiteten var då än mindre än i dag. Efter ett kort mellanspel vid den tidens växtskyddsanstalt började Carl sin långa vandring som lärare vid de svenska läroverken.

Under 18 år var Carl lärare – utan att ge avkall på sin föresats att forska för att bli forskare. Förvisso satte lärargärningen gränser för hans forskning: tyngdpunkten låg länge vid systematik och faunistik, arbetsuppgifter som inte krävde fasta program utan kunde utföras på lediga stunder och som heller inte tog större ekonomiska resurser i anspråk. Men åren som läroverkslärare gav honom också möjlighet att utveckla talanger som blev en stor tillgång för honom i hans senare verksamhet som akademisk forskare och lärare. Med stark vilja och en sträng arbetsdisciplin genomförde han sin forskning, jämsides med andra arbetsuppgifter, en stor korrespondens och sociala engagemang. Han fick med tiden en ovanlig förmåga att arbeta koncentrerat och ostört även i en orolig omgivning: en talang som – föreföll det mig – utvecklades inte minst i hans stora och livliga familj. Han tillägnade sig den breda och djupa kunskap, som utmärkte en

gången tids biologilektorer. Han blev en briljant föreläsare: klar och tydlig, med stor förmåga att fånga åhörarna genom formell elegans (där fyndiga och drastiska formuleringar ingalunda var bannlysta) och genom att skickligt levandegöra det material han beskrev. Han komplicerade aldrig ett enkelt förlopp och lyckades alltid analysera ett komplicerat förlopp så att även svenska folket tyckte sig bli delaktigt i stor vetenskaplig sanning. Han föreläste alltid utan manuskript och höll trots detta utsatt tid – vid radioföredrag en väsentlig detalj.

Åren som läroverkslärare ville Carl inte se som "förlorade år". De hade gett mycket både mänskligt och för hans utveckling som forskare. När Carl H. Lindroth 1951 kom till Lund som förste (och siste) innehavare av den ordinarie professuren i entomologi var han ingen okänd storhet. Han hade en mäktig och högt värderad vetenskaplig produktion bakom sig, han var bekant med och uppskattad av större delen av Nordens aktiva entomologer och hade som sekreterare lett Entomologiska Föreningen i Stockholm till en rik blomstring. Han mottogs öppet och med stora famnen av institutionen i Lund. Dess prefekt Bertil Hanström hälsade välkommen och framhöll de stora förväntningar vi alla hade inför vår nye medarbetare bakom mottot "Die Wissenschaft ist das grosse Abenteuer". Men denna Carls deklARATION i tredje volymen av Die Fennoskandischen Carabidae (1949) är dubbelbottnad. Vetenskapen är förvisso en lockande men också en svårfångad musa. För Carl hade det inneburit i det närmaste 30 års arbete och en usel ekonomi för att få en forskartjänst, vilket onekligen visar hur äventyrlig banan är. Den dåliga ekonomin var skulder efter tryckningen av hans monumentala carabidverk, vilka plågade Carl i åtskilliga år, tills naturvetenskapliga forskningsrådet till slut lyfte undan bördan.

De första åren i Lund var intensiva. Äntligen hade han sin tid till forskningen, som fyllde dagarna. Nätterna reserverades för den stora och snabbt växande vänkretsen. Carl var en sällskapsmänniska som få och stordes aldrig av att solen stack i ögonen vid sänggåendet. Han satsade alltid helt och fullt sin personlighet och strödde givmilt historier, kommentarer och analyser kring sig med samma intensitet, oberoende av om det serverades brännvin och gurka eller en lukullisk festmåltid. Han hade ett mycket stort personintresse och i den trängre vänkretsen var

världens entomologer ofta föremål för debatt. Carl var en antipatiernas och sympatiernas man. Lika viktig som den över jorden spridda vänkretsen var för arbete och trivsel, lika betydelselös och ointressant var den (lilla) grupp som stod utanför. Kanske fanns ett samband med Carls fasta livstro och stabila värderingar. Med oförändrad lyskraft genom åren strålade på musikens, konstens och vetenskapens himmel ett antal fixstjärnor – av vilka två var Beethoven och Darwin – lika mycket på grund av personlig förträfflighet som i egenskap av idé- och kulturskapande giganter.

Carl hade en enastående förmåga att göra ramen kring alla aktiviteter attraktiva. Entomologiska Sällskapet i Lund – mötesplats för fackfolk och amatörer – blomstrade som aldrig förr. Raden av skickliga amatörer – Benander, Burrau, Ringdahl, Rydén och deras yngre gelikar – omhuldades. Entomologiska avdelningens vårutflykt var inte bara en exkursion för naturstudier och insamling; den blev en backanalisk kostymfest på skånska gästgivargårdar, där Carl ena gången lyste som Carolus Linnaeus och den andra förundrade de bönder som tittade in i stugan genom att uppträda som professor decrepitus. Och Lungfiskens Sång framfördes med bravur; denna lätta drift med "Charles Darwins kända utvecklings-teori" ur ett skolspex, där lungfisken med några ryckningar och ett sista pip dör på scenen, sedan lungorna låtit vänta på sig. Något ändrades livsstilen med tiden; dels blev vi äldre, dels blev Carl efter talrika framträdanden i radio och TV en känd person.

Carl innehade sin professur under en tid, då stora förändringar ägde rum inom skolväsende och universitet. Han kommenterade dessa förändringar och ställde gärna upp för att behandla eller belysa fördelar och nackdelar. Men han önskade inte ta del i det mödosamma arbetet i offentliga utredningar eller hos myndigheter. Förvisso hände det i dessa sammanhang att han briljerade med en starkt konservativ inställning (exempelvis i undervisnings- och skolfrågor: "Jag är en gammal reaktionär"), men mången gång intog han en negativ inställning av den enkla anledningen att han ville ha arbetsro och uppfattade förändringarna som improduktiva: "Du vill ha ordning och reda i allt, men jag trivs som det är".

Företeelser som demokratisering och förenklade regler för disputation hade hans gillande,

lika väl som han var en vän av självständighet och eget ansvar. Men förändringar som drabbade kunskapsnivån och forskningens standard opponerade han kraftigt emot.

Hans tro på människorna och tilltro till eleverns förmåga var stor, alltför stor, menade han ibland. Det var mycket få av hans vänner som fick del av hans bekymmer eller hans tankar inför svåra beslut. För andra skymtade de på sin höjd i den narrspegel han som gammal god historieberättare älskade att hålla fram för att belysa egna eller andras piruetter.

Som forskare var Carl unik. Hans produktion är väldig och kan mäta sig med det gångna århundradets stora svenska naturforskare. En orsak till hans förmåga att producera välavvägda volymer kring stora problem var hans metod att utestänga vad han ansåg irrelevant. Det gällde inte bara störningar i den omedelbara omgivningen, det gällde också valet av material i fält, bearbetningen i laboratoriet och analysen vid skrivbordet. Detta hindrade inte att han forskade på bred front. Men det slutliga syftet var detsamma: att belysa mekanismerna bakom organismernas spridning och erövring av ny ter-

räng. Härför behövdes en fast systematisk grund, kunskap om arternas spridningsmedel och deras reaktioner i en föränderlig miljö samt kunskap om växt- och djurvärldens historia. Flera av frågorna låter sig lättast studera på öar och det är inte en slump att Carls stora forskningsinsats inramas av arbeten om Islands djurvärld. Den briljante systematikerns skrifter uppskattades förvisso och resultaten är av bestående värde, men Carls insatser för den vetenskapliga metodens utveckling ligger inom biogeografien. I motsats till det stora flertalet föregångare och samtida lämnade han teorierna och den torra karteringen för att avlocka naturen dess hemlighet i fältet.

Det sägs att många, kanske alla, professorer i en nu svunnen tid var original. I vår tid skiljer sig professorerna inte från övriga medborgare. Men Carl H. Lindroth var ett undantag. Han var originell som forskare och person. Han var en stor och mångsidigt begåvad människa, som i kraft härav kunde spela ut ett brett register till glädje för sin samtid.

Per Brinck

Carl H. Lindroths kontakter med Finland

Budskapet om Carl H. Lindroths död väckte stor förstämning och sorg i Finland. Carls personlighet hade kommit att framstå som en symbol för de band som förenar entomologerna i Finland med dem i övriga Norden. Ingen annan skandinavisk entomolog var så väl förtrogen med vårt land, ingen hade så många personligen bekanta kolleger, ingen förenades med så många vänskapsband till Finland som Carl.

Som ivrig koleopterolog hade Carl redan i ungdomens dagar många förbindelser med kolleger i Finland. Men de fördjupade kontakterna, som i många fall växte ut till en sann vänskap, knöts i mitten av 1930-talet då Carl i flera veckors tid vistades i Helsingfors. Som ett led i förstudierna för det stora arbetet om de fennoskandiska carabiderna genomgick han jordlöparmaterialet i Entomologiska museets och alla privatentomologers samlingar. Carl hade redan tidigare blivit god vän med min far, Rolf Krogerus, och det

framstod givet att Carl under studietiden skulle bo i vårt hem. Jag minns bra dessa hektiska veckor, kännetecknade av intensivt arbete, av stimulerande samtal under otaliga bjudningar som drog ut till sent på nattkröken. Carl blev nämligen mycket populär bland de finländska entomologerna och man tävlade om att överbjuda varandra i gästfrihet – och Carl var ju inte den som först bröt upp från en nattlig samvaro i glada vänners lag. Från denna tid kom Carl att nära på betraktas som en fosterson i vår familj. Ofta återkommande, längre eller kortare besök i Finland och i det lindrothska hemmet, först i Djursholm och senare i Lund, fördjupade vänskapen som snart kom att omfatta alla de många medlemmarna i de båda familjerna.

Som oförglömliga framstår de nittio dagar år 1949 då vi tillsammans kamperade i tält i Newfoundlandsskogarna och på den vindpinande öns kuster. Utom Carl var vi tre finländare, också

det ett typiskt utslag av de nära förbindelserna mellan Carl och entomologerna i Finland. En otvungen och glad samvaro kännetecknade expeditionen, och den anda av trivsel och kamratskap som skapades var nog till största delen Carls förtjänst. Han återkom också många gånger under senare år till upplevelserna under denna fältarbetsommar 1949, som han värderade som den mest stimulerande färd han varit med om. Då de fyra deltagarna sammanträffade i de glada

minnenas tecken för ett år sedan – i samband med att Carl, som första utlänning, tilldelades Suomen hyöteistieteellinen seuras Saalas-medalj – anade vi föga att denna sammankomst skulle vara den sista i vilken vi alla fyra skulle delta.

De många vännerna i Finland skall alltid bevara Carl H. Lindroth i ett ljust minne.

Harry Krogerus

Carl H. Lindroth – en gammal vän

Som gammal vän till Carl vill jag i samband med hans bortgång gärna efterkomma redaktionens anmodan till mig att skriva några personliga minnesord om honom.

Vi lärde känna varandra någon gång i mitten på 1920-talet. Den direkta anledningen till vår bekantskap var en på Omberg funnen, för landet ny jordlöpare (*Harpalus rufitarsis* Dft), som varken min dåvarande läromästare och hjälpsamme vän Anton Jansson eller jag själv med säkerhet kunde bestämma. Jansson rådde mig att sända djuren till den redan då namnkunnige carabid-specialisten, fil.mag. Carl H. Lindroth, som utan större möda fastställde det rätta namnet på arten, liksom senare vid andra tillfällen på många andra av samma familj. Redan då erhöll jag ett starkt intryck av Carls stora hjälpsamhet och brinnande intresse för allt som gällde svenska skalbaggar, carabiderna i synnerhet.

Det blev en bekantskap värd att odla och som snart skulle följas av personliga sammanträffande, ej minst under Carls Motala-tid, då vi särskilt ofta brukade träffas, ej sällan under festliga former debatterande aktuella entomologiska spörsmål eller under gemensamma exkursioner på Omberg eller i Motalas omgivning. Fasta vänskapsband knöts, som orubbligt bestått under mer än 50 år.

Vi befann oss vid den tiden i ungefär samma utgångsläge vad de ekonomiska resurserna beträffar, båda hade vi ont om slantarna, dåligt med fritid – semesterledighet var under de åren knappast "uppfunnen" – små möjligheter att få ens blygsamma anslag för forskningsresor utanför hemtrakten. Men en obetvinglig lust att ändå göra sådana fanns vid våra samtal därom alltid

med i bilden, och så kom det sig att vi ej utan ekonomiska uppoffringar 1930 gjorde en drygt tre veckor lång resa till övre Norrlands kustland och 1933 en ungefär lika långvarig färd längs Klarälven från mynningen till dess källsjö Fämunden i Norge. Vid dessa resor, då vi levde under ganska primitiva förhållanden, kom vi varandra så att säga närmare in på livet, både entomologiskt och rent mänskligt. Jag lärde mig då än bättre att uppskatta Carls stora kunnighet på olika entomologiska områden – varvid han i många stycken blev mig en god läromästare. Han hade otrolig arbetsförmåga och uthållighet såväl ute som på arbetsrummet. Man kunde följa hans speciella sätt att bedriva fältstudier, då man ofta såg honom ligga på magen vid någon intressant markfläck grundligt undersökande allt som där rörde sig, något som röjde hans utpräglade håg att tränga till botten med problemen. Redan vid denna tid framträdde också tydligt hans stora intresse för de djurgeografiska frågorna, som senare kom att spela en så betydelsefull roll i hans forskning.

Men Carl var ingalunda någon enstöring eller inåtvänd människa. Alltid var han beredd att öppet meddela sina erfarenheter och rön, gamla som nya, aldrig möttes den frågvis av ett otåligt eller ovänligt svar, ofta berörde han saker och ting av de mest skiftande slag med den lekfulla och spjuveraktiga humor, som hela livet var hans särmerke. Och när arbetet för dagen var slut och kvällen kom, kunde han ofta släppa sig lös, som då han i den lilla gästgivaregården i Nederkalix under vår Norrlandsresa till allas förvåning i blåstall och gummistövlar slog sig ner vid pianot och mästerligt spelade Chopin och Beethoven.

Eller då han sista dagen av vår Klarälvsresa efter en liten uppsluppen festmåltid på Stadshotellet långt efter stängningsdags och restaurangmusiken (som fanns på den tiden) lämnat lokalen, trots hovmästarens ideliga blinkande med ljuset, intensivt trakterade pianot ända tills instrumentlocket obönhörligt slogs igen – och för säkerhets skull låstes.

Efter dessa resor med många oföreglömliga minnen skildes så småningom våra vägar, då vi kom att bo i olika delar av landet. Men en nära kontakt bibehölls alltjämt brevledes eller vid personliga sammanträffanden en eller flera gånger om året. Under denna långa följd av år har jag

mycket att vara Carl tacksam för. Han har varit en verkligt trofast vän, på hans ord har man alltid kunnat lita, hans sällskap var i högsta grad stimulerande. Generöst gav han uppmanande råd i det entomologiska arbetet och han var ett ovärderligt stöd och en god hjälpare, ej minst när det gällde att söka forskningsanslag för undersökningar och tryckning av resultatet. Därför känns hans alltför tidiga död som ett hårt slag även för mig personligen och jag kommer att sakna honom mycket.

Thure Palm

Förteckning över Carl H. Lindroths skrifter

1924. Coleopterologiska notiser. – Ent. Tidskr. 45:131–138.
1928. För Sverige nya Coleoptera. – Ent. Tidskr. 49:216–218.
Zur Land-Evertebratenfauna Islands. I:1–52. – Göteborgs Vetenskaps- och Vitterhets-Samhälles Handlingar (GVVSH), F 5, Ser B, Bd 1, Nr 4.
1929. Zur Land-Evertebratenfauna Islands. II:1–34. – GVVSH, F 5, Ser B, Bd 1, Nr 6.
1930. Anmärkningar till några svenska Heteromeres. – Ent. Tidskr. 51:112–133.
1931. Die Insektenfauna Islands und ihre Probleme. – Zool. Bidr. Uppsala, Band 13:1–599.
1932. Über fünf Coleopteren-Arten C. G. Thomsons der Gattungen *Amara* Bon., *Hylophilus* Berth. und *Ceuthorrhynchus* Germ. – Ent. Tidskr. 53:225–232.
Über die Geschichte der färöischen und isländischen Fauna. – Arch. Naturgesch. Band 1:673–675.
Timotejvecklaren (*Tortrix paleana* HB.) ett skadedjur på vallar. – Medd. från Centralanst. f. försöksväsendet på jordbruksområdet 423:1–32.
Isländische Spinnentiere I. Opiliones, Chernetes, Araneae. – GVVSH F 5, Ser B, Band 2, Nr 7:1–36 (tills. m. K. L. Henriksen m fl).
1933. För Sverige nya Coleoptera jämte några dementier. – Ent. Tidskr. 54:106–120.
- Die Gattung *Tropiphorus* Schönh. (Col. Curculionidae) in Nordeuropa und ihre Verbreitung. – Zoogeographica 1:333–352.
Heteromera. – Svensk insektfauna 9:1–158.
1934. Bidrag till kännedomen om Coleopterafaunan i Övre Norrlands kustland. Faunistiska, ekologiska och djurgeografiska studier. – GVVSH, F 5, Ser B, Bd 4, Nr 3:1–127. (tills. m. T. Palm).
För Sverige nya Coleoptera II. – Ent. Tidskr. 55:273–280. (tills. m. T. Palm).
Neuronia phalaenoides L. iakttagen i antal i övre Klarälvdalen. – Ent. Tidskr. 55:322. (tills. m. T. Palm).
1935. The British Species of *Ophonus* Steph. – Ent. Mon. Mag. London 71:31–35.
Die Coleopterenfauna am See Pjeskejaure im schwedischen Lappland. – Ark. zool. Stockholm, Bd 28A, Nr 8:1–60.
The Boreo-British Coleoptera. A study of the faunistic connections between the British Isles and Scandinavia. – Zoogeographica 2:579–634.
Zur Systematik fennoskandischer Carabiden. – Ent. Tidskr. 56:179–188.
1936. Coleopterafaunan vid Klarälven. I. Allmän del. – Ark. zool. Stockholm, Bd 28A, Nr 19:1–42 (tills. m. T. Palm).
1937. Bestämningslitteratur för skalbaggar. – Entomologbladet 1:19–26.
Etikettering av insektsamlingar. – Entomologbladet 1:33–36.

- Coleopterfaunan vid Klarälven. II. Speciell del. – Ent. Tidskr. 58:115–145. (tills. m. T. Palm).
1938. Revision der Carabidae in Zetterstedt's "Insecta Lapponica". – Opusc. ent. 3:10–25.
Vita fläckar på Sveriges skalbaggs-karta. – Entomologbladet 2:33–38.
1939. *Bradycellus ponderosus* n.sp. aus Finnland (Col.). – Not. ent. 18:117–119.
Die skandinavische Käferfauna als Ergebnis der letzten Vereisung. – Verh. d. 7. internat. Kongress f. Entomologie in Berlin :240–267.
Skandinavien's fauna – ett resultat av sista nedisningen? – Pop. biol. revy 2:14–22, 32.
Zur Systematik fennoskandischer Carabiden. 2–3. – Ent. Tidskr. 60:54–68.
Die europäischen Koleopteren mit boreoalpiner Verbreitung. – Ann. naturh. Mus. Wien 50:123–293.
- 1939–40. Zur Systematik fennoskandischer Carabiden. 4–12. *Bembidion*-Studien. – Not. ent. 19:63–99.
1941. Endemismus in der fennoskandischen Fauna, erläutert an der Fam. Carabidae. – Zool. Bidr. Uppsala 20. Festschrift tillägn. Sven Ekman :431–442.
1942. Sandjägare och jordlöpare. Fam. Carabidae. – Sv. insektfauna 9:1–260. (2 omarb. uppl. 1961.)
- 1942–45. Våra skalbaggar och hur man känner igen dem. 1–3. 2 uppl. 1–3 1946–48. 3 uppl. 1–3 1950–67. 4 uppl. 1–2 1967. pp. 1–223. Bonniers.
1942. Ett subfossilfynd av *Calosoma sycophanta* L. – Pop. biol. revy 2:1–7.
1943. Zur Systematik fennoskandischer Carabiden. 13–33. – Ent. Tidskr. 64:1–68.
Oodes gracilis Villa. Eine thermophile Carabide Schwedens. – Not. ent. 22:109–157.
Über *Amara littorea* C. G. Thoms. (Carab.) – Ent. Bl. Berlin 39:49–50.
1944. *Bembidion tinctum* Zett. (*nigripes* Mannh.) und *dentellum* Thunb. – Ent. Tidskr. 65:210–213.
1945. Die fennoskandischen Carabidae 1. Spezieller Teil. pp 1–709. – GVVSH F 6, Ser B, Bd 4, Nr 1, Medd. 109.
Die fennoskandischen Carabidae 2. Die Karten. pp 1–277. – GVVSH F 6, Ser B, Bd 4, Nr 2, Medd. 110.
1946. Inheritance of Wing Dimorphism in *Pterostichus anthracinus* Ill. – Hereditas, Lund 32:37–40.
Mitt roligaste insektfynd. – Sv. faunist. revy 8:1–3.
1948. Interglacial insect remains from Sweden. – SGU Ser C, Nr 492:1–30.
Insektresterna i Långselefyndet. I: Interglacialfyndet vid Långsele. – SGU Ser C, Nr 495, Årsbok 42:20–23.
Myran Emma. (Ill. av C. E. Borgström). – Koop. För. Bokförlag. pp. 1–81. 2 uppl. 1975, Bra Böcker, Höganäs.
Notes on the ecology of *Laboulbeniacea* infesting Carabid beetles. – Sv. bot. tidskr. 42:34–41.
Halltorpstrakten på Öland. ett entomologiskt Eldorado. – Sv. faun. revy 2:33–45.
Influence of the sun on the flight direction of some Coleoptera. – Ent. Tidskr. 69:132–134.
Några anmärkningar om den entomologiska nomenklaturen. Ett diskussionsunderlag. – VIII Intern. Ent. Kongress Stockholm :1–4.
Vingdimorfismen inom familjen Carabidae. – Arch. Soc. Zool. Bot. Fenn. "Vanamo" 1:70–72.
Die fennoskandischen Carabidae 3 Allgemeiner Teil. pp 1–1000. – GVVSH, F 6, Ser B, Bd 4, Nr 3, Medd. 122.
1949. Handledning för insektsamlare. pp 1–66. 2 omarb. uppl. 1965. pp 1–59. 3 omarb. uppl. 1974 pp 1–65. – Sv. insektfauna.
1950. Insekterna som vittnesbörd om gångna tider. – Sv. djur. Insekterna. :93–104. Nordsteds, Stockholm.
Jordlöpare – fotsoldater. – Sv. djur. Insekterna. :350–360. Nordsteds, Stockholm.
Insekter. "I naturen". – Sv. yngre läroverkslärare för. 9:67–87.
1952. Entomologiska forskningar på Newfoundland. – St. naturv. forskningsråds Årsbok 6:134–142.
1953. Fennoskandiens Carabider. Ett litet supplement. – Opusc. ent. 18:17–20.
Influence of Pleistocene Climat Changes on the Insect Fauna of Northern Europe. – Trans. IX Int. Congr. Entomol., Amsterdam, 2:145–153.
Kirby's types of North American Cara-

- bidae (Coleoptera). – Proc. Roy. Soc. London, Ser B, Vol. 22 :167–172.
 Some attempts toward experimental zoogeography. – Ecology 34:657–666.
 Älvsträndernas skalbaggsfauna. – Natur i Ångermanland och Medelpad. :167–172.
1954. A Revision of *Diachila* Motsch. and *Blethisa* Bon. with remarks on *Elaphrus* larvae (Col. Carabidae). – LUÅ, NF 2, Bd 50, Nr 2:1–28.
 Carabid Beetles from Nova Scotia. – Canad. Ent. 86:299–310.
 Carabid Beetles from Eastern and Southern Labrador. – Canad. Ent. 86:364–370.
 Carabidae common to Europe and North America. – Coleopt. Bull. 8:35–52.
 Die Larve von *Lebia chlorocephala* Hoffm. (Col. Carabidae). – Opusc. ent. 19:29–32.
 Experimentelle Beobachtungen an Parthenogenetischem und bisexuellem *Otiorynchus dubius* Stroem (Col. Curculionidae). – Ent. Tidskr. 75:111–116.
 Random notes on North American Carabidae (Coleopt.). – Bull. Mus. Comp. Zool. Harv. Univ. 111:117–161.
1955. A Revision of the North American species of *Europhilus*, a subgenus of *Agonum* with a note on *Agonum belleri* (Coleoptera: Carabidae). – Pan-Pac. Entomol. 31:1–14.
 Dejean's types of North American Carabidae (Col.). – Opusc. ent. 20:10–34.
 Ekologisk djurgeografi (Ecological Zoogeography). – St. NFR Årsbok 19:199–203.
 Insects and spiders from Fair Isle. – Entomol. Mon. Mag. 91:216.
 The Carabid beetles of Newfoundland, including the French islands St. Pierre and Miquelon. – Opusc. ent. Suppl. 12:1–160.
1956. The Irish form of *Carabus granulatus* L. (Col., Carabidae). – Entomol. Mon. Mag. 92:7–8.
 Some Coleoptera from South-Western England. – Entomol. Mon. Mag. 92:9–10.
 A revision of the genus *Synuchus* Gyllenhal (Coleoptera: Carabidae) in the widest sense, with notes on *Pristosia* Motschulsky (*Eucalathus* Bates) and *Calathus* Bonelli. – Trans. R. Entomol. Soc. London 108:485–576.
 Coleoptera. In: S. L. Tuxen: Taxonomist's glossary of genitalia in insects. :69–76. Munksgaard, Köpenhamn. (tills. m. E. Palmén).
 Movements and changes of area at the climatic limit of terrestrial animal species. In: Bertil Hanström. Zool. papers in honour of his 65th birthday :226–230. Ed. by K. G. Wingstrand.
 Index till *Opuscula entomologica* 1–20 :1–42.
 The americanus group of *Oodes* (Carabidae). Coleopt. Bull. 10:63–66.
1957. The faunal connections between Europe and North America. pp 1–344. Almqvist & Wiksell.
 The principal terms used for male and female genitalia in Coleoptera. – Opusc. ent. 22:241–256.
 The Linnean species of Carabid beetles. – J. Linn. Soc. London 43:325–341.
 Über die gegenwärtige Lage der schwedischen Entomologie. – Bericht ü. 100-Jahrfeier d. deutsch. entomol. Ges. Berlin :276–279.
1958. Istidsövertvinnare bland djuren (Glacial Hibernators among Animals). – Sv. Naturvetenskap. Årsbok 11:134–151.
 Faunans historia belyst av insekterna. I: Djurgeografi av K. Curry Lindahl Ymer 78:38–41.
 The best method for killing and preserving beetles. – Coleopt. Bull. 11:95–96.
1959. A failed attempt to introduce a North American ground-beetle (*Bembidion scopulinum* Kby.) in Sweden (Col. Carabidae). – Opusc. ent. 24:3.
 Myror. pp 1–95. Bokförlaget FORUM. (tills. m. L. Nilsson).
 Likheter i europeisk och nordamerikansk fauna. – Anno 1959 Årskalender fr. Förlagshuset Norden :284–292.
1960. A new *Tetrastichus* from Labrador (Hym. Chalc.), parasite of a *Pompilid* wasp. – Opusc. ent. 25:93–97. (tills. m. M. W. R. de V. Graham).
 Coleopteren – hauptsächlich Carabiden – aus dem Diluvium von Hösbach. – Opusc. ent. 25:112–128.
 The larvae of *Trachypachus* Mtsch., *Gehringia* Darl., and *Opisthius* Kby. (Col. Carabidae). – Opusc. ent. 25:30–42.
 Insektfauna på Kullaberg. – Skånes Natur 47:409–413.
 Is Davis Strait – between Greenland and Baffin Island – a Floristic Barrier? – Bot. not. 113:129–140.

- The Ground-Beetles of the Azores (Coleoptera: Carabidae). With some Reflexions on Over-seas Dispersal. – *Boletim do Museu Municipal do Funchal* 13, Art. 31:5–48.
- Zoological results of two expeditions to Newfoundland and adjacent areas. – *Ann. Entomol. Fenn.* 26:58–69. (Tills. m. H. Krogerus m fl).
- On *Agonum sahlbergi* Chd. (Col., Carabidae). – *Entomol. Mon. Mag.* 96:44–47.
- Rec. av S. G. Larsson & G. Gigja. Coleoptera (Zool. of Iceland 46). – *Opusc. ent.* 25:103–105.
1961. On *Miscodera* Eschz. and related genera (Col. Carabidae). – *Opusc. ent.* 26:145–152.
- De rödbrokiga Badister-arterna (Col. Carabidae). – *Opusc. ent.* 26:199–202.
- The ground-beetles (Carabidae excl. Cicindelinae) of Canada and Alaska 2. – *Opusc. ent. Suppl.* 20:1–200.
- The Aleutian Islands as a Route for Dispersal across the North Pacific. – 10th Pac. Sci. Congr. Abstr. of Sympos. Papers Honolulu :121–131.
- Verbindungen und Barrieren in der zirkumpolaren Verbreitung der Insekten. – *Verh. 11. intern. Kongr. Entomol. Wien 1960*, Bd 1:438–445.
1962. Revision of the subgenus *Chrysobraceon* Net., genus *Bembidion* Latr. (Col. Carabidae). – *Opusc. ent.* 27:1–18.
- Taxonomy and Geography. Foreword. – *Syst. Ass. Publ. Nr 4*:3–5.
- The male of *Platypatrobus lacustris* Darlington (Coleoptera: Carabidae) – *Psyche* 69:7–10.
- Om istidsrefugier i Skandinavien. – *Sv. Naturs Årsbok* 53:118–136.
- Från insekternas värld. pp 1–172. *Christofers Förlag*, 2 uppl. 1974. Bonniers.
1963. The problem of late land connections in the North Atlantic area. – *North Atlantic Biota and their History* :73–85. Pergamon Press.
- The fauna history of Newfoundland, illustrated by carabid beetles. – *Opusc. ent. Suppl.* 23:1–112.
- The ground-beetles of Canada and Alaska 3. – *Opusc. ent. Suppl.* 24:201–408.
1964. The Aleutian Islands as a route for dispersal across the North Pacific – Pacific basin biogeography. Pacific science congress 10. Honolulu 1961. A symposium Honolulu 1964:121–131.
1965. Two new species of subg. *Chrysobraceon* (genus *Bembidion*), from Alaska and Siberia (Col. Carabidae). – *Opusc. ent.* 30:125–128.
- Skaftafell, Iceland, a living glacial refugium. – *Oikos Suppl.* 6:1–142.
1966. The ground-beetles of Canada and Alaska 4. – *Opusc. ent. Suppl.* 29:409–648.
1967. On the number of *Bembidion* species (Coleoptera, Carabidae) occurring in North America. – *Coleopt. Bull.* 21:28–31.
- Entomologi. (Biologi 7*, utg. av E. Dahl & B. Norén) pp 1–236. Almqvist & Wiksell.
- Djurvärlden erövrar en ny ö: Surtsey vid Island.* – *Naturens Verden* :244–252.
- Naturens Värld* :276–284.
1968. The Icelandic form of *Carabus problematicus* Hbst. (Col. Carabidae). A statistic treatment of subspecies. – *Opusc. ent.* 33:157–182.
- The ground-beetles of Canada and Alaska 5. – *Opusc. ent. Suppl.* 33:649–944.
- Distribution and Distributional Centers of North Atlantic Insects. – *Bull. Entomol. Soc. Am.* 14:91–95.
1969. The Kodiak Island Refugium. Its Geology, Flora and History. Ed. by T. N. V. Karlstrom & G. E. Ball for the Boreal Inst. Univ. of Alberta. pp. 7–17, 122–155, 195–210, 236–238.
- The ground-beetles of Canada and Alaska 6. – *Opusc. ent. Suppl.* 34:945–1192.
- The ground-beetles of Canada and Alaska 1. – *Opusc. ent. Suppl.* 35:I–XLVIII.
- North American Ground-Beetles (Coleoptera, Carabidae, Excluding Cicindelinae) Described by Thomas Say: Designation of Lectotypes and Neotypes. – *Psyche* 76:326–361. (tills. m. R. Freitag).
- The theory of glacial refugia in Scandinavia. Comments on present opinions. – *Not. ent.* 49:178–192.
1970. Preliminary Report on the Surtsey Investigation in 1968. Terrestrial Invertebrates. – *Surtsey Research Progress Report* 5:1–3. (tills. m. H. Andersson m fl).
- Survival of animals and plants on ice-free refugia during the Pleistocene glaciations. – *Endeavour* 29:129–134.

- Biologiska undersökningar på den nya vulkanön Surtsey vid Island. Svensk Naturvetenskap. Årsbok 23:28–38.
- Surtsey, Island – Untersuchungen über terrestrische Biota. – Schr. Naturw. Ver. Schlesw.-Holst. Sonderband :11–19.
- Att bygga och bo. I: De lärde i Lund, några synpunkter på byggande och boende. :51–64. Utg. av SIAB med anledn. av 25-årsjubileum.
1971. Biological investigations on the new volcanic island Surtsey, Iceland. In: Dispersal and dispersal power of carabid beetles. Misc. Papers 8, Landbouwhogeschool Wageningen, The Netherlands. :65–69.
- Holarctic Elements in the North American Fauna. – Proc. 13th Int. Congr. Entomol. Moscow 1968. :92–100.
- Disappearance as a Protective Factor. – Ent. scand. 2:41–48.
- On *Amara pygmaea* Couper, 1865, from Québec. – Nat. Can. 98:111–112.
- On the Occurrence of a Continental Element in the Ground-Beetle Fauna of Eastern Canada (Coleoptera: Carabidae). – Can. Entomol. 103:1455–1462.
- The Insects from the Interglacial Deposits at Leveäniemi. (Tills. m. G. R. Coope) – Sv. Geol. Undersökning, Ser C, Nr 658, Appendix 2, :44–55.
1972. Taxonomic notes on certain British ground-beetles (Col., Carabidae). – Entomol. Mon. Mag. 107:209–223.
- Changes in the Fennoscandian Ground-beetle fauna (Coleoptera, Carabidae) during the twentieth century. – Ann. Zool. Fenn. 9:49–64.
- Reflections on Glacial Refugia. – Ambio Special Report 2:51–54.
- Preliminary Report on the Surtsey Investigation in 1969 and 1970. Terrestrial Invertebrates. – Surtsey Progress Report 6:1–4. (tills. m. H. Andersson m fl).
1973. Sentida förändringar i den nordiska insektfaunan, exempel från Carabiderna. – Entomologen 2:1–8.
- Systematics Specializes between Fabricius and Darwin: 1800–1859. In: History of Entomology, publ. by Annual Reviews Inc. & Entomol. Soc. Am. :119–154.
- Surtsey, Iceland. The Development of a New Fauna, 1963–1970. Terrestrial Invertebrates. – Ent. scand. Suppl. 5:1–280.
- Frithiof Nordström 1882–1971. Biografi och Bibliografi. – Ent. Tidskr. 94:1–7.
1974. On the Elytral Microsculpture of Carabid Beetles (Col. Carabidae). – Ent. scand. 5:251–264.
- Coleoptera, Carabidae. – Handb. Identif. Brit. Ins. IV:2 London pp. 148.
1975. Designation of Holotypes and Lectotypes among Ground Beetles (Coleoptera, Carabidae) described by Thomas L. Casey. – Coleopt. Bull. 29:109–147.
1976. Genus *Bembidion* Latreille (Coleoptera: Carabidae) in New Zealand: a revision. – N. Z. J. Zool. 3:16–198.
- Change of the genus name *Pseudamara* Lindroth 1968 to *Disamara* (Coleoptera: Carabidae). – Coleopt. Bull. 30:132.
- Skalbaggar. Naturguide i färg om skalbaggar utseende, utveckling, levnads-sätt och beteenden. – ICA bokförlag :1–94. (tills. m. Å. Sandhall).
1977. Passiv transport av djur genom luften. – Sv. Naturs Årsbok :333–336.
1978. Proposals Concerning the Names of four Species of Carabidae (Insecta, Coleoptera) established by Linnaeus. Z. N. (S.) 1237. – Bull. Zool. Nomencl. 34:243–246.
- Functions of entomological collections. In: The changing nature of entomological collections: Uses, functions, growth and management. – Proc. Informal Conf., Sect. 1, 15 Int. Congr. Entomol. Washington, D C 1976, ed. by Ke Chung Kim. :151–154.
- Melanistic forms of *Calathus melanocephalus* L. in Iceland (Coleoptera: Carabidae). – Ent. scand. 9:204–211.
1979. *Bembidion* (*Semicampa*) *chaudoiri* in Fennoscandia (Coleoptera, Carabidae). – Not. ent. 59:51–52.
1980. A revisionary study of the taxon *Cillenus Samouelle* (1819) and related forms (Coleoptera: Carabidae, *Bembidiini*). – Ent. scand 11.
- ? The Carabidae (Coleoptera) of Fennoscandia and Denmark. – Fauna ent. scand. (in manuscript).